

[Udenrigsministeren]

opmærksom på, og det er bl.a. hovedårsagen til, at man har besluttet at forøge strukturfondenes midler og intensivere indsatsen i de sydlige EF-lande.

Grønlands altovervejende industri- og eksportpotentiale ligger i fiskerisektoren. Ifølge den nyligt vedtagne fiskeriprotokol, der udløber den 31. december 1994, vil Grønland kunne eksportere sine fiskeprodukter til EF uden særlige afgifter.

Fiskerisektorens afgørende økonomiske betydning for Grønland betyder, at man ved den nuværende monostruktur fremover fortsat vil være relativt afhængig af en afsætning på bl.a. EF-markedet. Erhvervet er for øjeblikket nok en af de få virksomheder i Grønland, der opererer i et egentligt konkurrencemiljø, og vil således være særlig følsomt over for ændrede konkurrencevilkår.

Det er selvsagt vanskeligt at vurdere effekten af en gradvis gennemførelse af det indre marked, og det er således usikkert, hvorvidt de nuværende afsætningsmarkeder for grønlandske produkter faktisk vil blive berørt. Såfremt man skulle komme med gisninger om afledede konsekvenser for Grønland, kunne et udgangspunkt være Kommissionens ovenfor nævnte beregninger. Såfremt disse tal holder stik, vil Grønland nok gradvis skulle indstille sig på en øget konkurrence fra EF-produkter, der forventes at blive 5-6 pct. billigere. Omvendt betyder dette, at det bliver billigere at købe varer fra EF i Grønland.

For så vidt angår harmoniseringen af tekniske standarder, veterinær- og levnedsmiddelregler m.v. vil dette for Grønlands vedkommende betyde, at man som hidtil vil skulle efterleve nationale regler i det pågældende EF-land, hvortil der eksporteres. Endvidere vil man skulle tilpasse sig den EF-harmonisering af kravene på afsætningsmarkederne, der i stigende grad vil finde sted.

Spm. nr. S 22

Til *indenrigsministeren* (4/10 90) af:

Glistrup (FP):

»Hvilke forberedelsesarbejder og planer har regeringen om fordelingen mellem muhamedanere og andre af de sparsomme midler, som den offentlige sektor har til plejehjemsudgifter?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er en artikel med følgende indhold i Jyllands-Posten den 28. september 1990:

»Ældre indvandrere risikerer at komme i klemme i Danmark. Mange må opgive drømmen om et otium i hjemlandet, og familien i Danmark kan sjældent tilbyde husly og pleje, som traditionen foreskriver i muslimske lande.

Samtidig taler flertallet dårligt dansk og har ikke den ringeste lyst til at ende på et dansk plejehjem. Men det bliver formentlig udgangen for stadig flere.

Derfor opfordrer en arbejdsgruppe under Indenrigsministeriet kommunerne til at indrette ældretilbudene, så de også passer til indvandrere. Især er der behov for at uddanne personale, der både kender indvandrernes sprog og kultur, påpeger arbejdsgruppen.

Rapporten anbefaler, at indvandrere fra samme land samles på ét plejehjem, så de ældre ikke føler sig alt for isoleret. I enkelte kommuner kan det blive nødvendigt at åbne ældrecentre udelukkende for indvandrere, forudser gruppen.«

Svar (12/10 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det er helt op til den enkelte kommune at afgøre, hvordan de kommunale tilskud til kommunens ældre borgere (herunder indvandrere) bedst tilrettelægges. I rapporten »Integration af indvandrere i Danmark« gives nogle forslag til kommunernes overvejelse.

Spm. nr. S 24

Til *finansministeren* (4/10 90) af:

Ole Espersen (S):

»I fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1213 (folketingsåret 1989-90) bedes det oplyst, hvordan der kan foreligge en driftsøkonomisk forbedring ved afskedigelse af hjemmehjælpere, når afledte virkninger tages i betragtning, ligesom det bedes oplyst, hvordan afskedigelse af hjemmehjælpere kan medvirke til en bedre konkurrenceevne i den private sektor og dermed til ekspansion og en stigning i beskæftigelsen.«

Svar (11/10 90):